

prima instanță: M. Murguleț
(Judecătoria Buiucani mun. Chișinău)
instanța de apel: Iu. Cimpoi, A. Danilova, I. Secrieru
(Curtea de Apel Chișinău)

dosarul nr. 2rac-10/18

ÎNCHEIERE

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul	Oleg Sternioală
Judecătorii	Mariana Pitic
	Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea Comercială „Esc-Pur” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva Instituției Medico-Sanitare Publică „Institutul de Medicină Urgentă” cu privire la încasarea datoriei de plată conform contractului prestări servicii, dobînzii de întîrziere și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 21 decembrie 2016,

c o n s t a ț ă :

La 15 aprilie 2016 Societatea Comercială „Esc-Pur” Societatea cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva Instituției Medico-Sanitare Publică „Institutul de Medicină Urgentă” cu privire la încasarea datoriei de plată conform contractului prestări servicii, dobînzii de întîrziere și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în baza contractul nr. 311 din 31 iulie 2012 de achiziționare a serviciilor de curățenie, igienizare și dezinfectare, a început prestarea serviciilor la data de 01 ianuarie 2014 în baza hotărîrii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 14 mai 2013 și titlului executoriu nr. 2-2083/13 din 13 iunie 2013. A menționat că serviciile au fost prestate în conformitate cu normele și termenele stabilite între părțile contractante, fapt confirmat prin facturile fiscale și acte de îndeplinire a lucrărilor semnate de ambele părți contractante. A invocat că conform pct. 3.3 din contract, IMSP „Institutul de Medicină Urgentă” urma să achite plata pentru serviciile prestate prin transfer 20% în avans pînă la data de 15 a fiecărei luni și 80% după prezentarea actului de primire-predare, dar pîrîtul nu și-a executat obligațiunea în mărimea deplină, acumulînd o datorie în sumă de 3 196 036,61 lei. În perioada anterior adresării în instanța de judecată, reieșind din relațiile de parteneriat, a propus pîrîtului diferite

metode privind stingerea datoriei, însă acestea nu și-au atins scopul. Susține, că toate acțiunile de soluționare a litigiului pe cale amiabilă au eșuat, unica posibilitate de rambursare a datoriei fiind adresarea în instanța de judecată.

Consideră că conform art. 619 alin. (2) din Codul civil, pîrîtul îi datorează o dobîndă de întârziere în mărime de 869 250, 89 lei. În acest sens, a reiterat și prevederile art. 602 și art. 585 din Codul civil.

Solicită reclamanta încasarea de la pîrîta a datoriei în sumă de 3 196 036,61 lei, a dobînzii de întârziere în sumă de 869 250, 89 lei și a cheltuielilor de judecată formate din taxa de stat în sumă de 121 958,62 lei.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 21 decembrie 2016, acțiunea a fost admisă parțial. S-a încasat de la IMSP „Institutul de Medicină Urgentă” în beneficiul SC „Esc-Pur” SRL datoria în sumă de 3 196 036, 61 lei, dobînda de întârziere în sumă de 869 250, 89 lei și cheltuielile de judecată formate din taxa de stat în sumă de 50 000 lei și cheltuieli de asistență juridică în sumă de 10 000 lei, în total suma de 4 125 287 (patru milioane o sută douăzeci și cinci mii două sute optzeci și șapte), 50 lei. S-a respins acțiunea în partea încasării cheltuielilor de judecată în sumă de 86958, 62 lei, ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, IMSP „Institutul de Medicină Urgentă” a declarat apel, solicitând casarea hotărârii instanței de fond.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 iunie 2017 a fost respins apelul declarat de IMSP „Institutul de Medicină Urgentă” și menținută hotărîrea primei instanțe.

La 08 septembrie 2017 IMSP „Institutul de Medicină Urgentă” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești și emiterea unei noi hotărîri prin care a respinge acțiunea.

În motivarea recursului a indicat că circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii nu au fost constatate și elucidate pe deplin. În acest sens, recurentul a menționat că clauza contractuală nu prevede o dată fixă de achitare, ci după prezentarea actului de predare-primire. Dînsul achită parțial și treptat datoria acumulată, reieșind din sumele alocate instituției de către Compania Națională de Asigurări în Medicină. În așa mod, către data adresării în judecată datoria constituia suma de 3 196 036,61 lei. Iar referitor la pretinderea și necesitatea achitării sumei respective intimatul nu a expediat careva somații, Prin urmare, nu a fost respectată procedura de soluționare prealabilă a litigiului. La data de 21 decembrie 2016 suma datoriei constituia 1517835,46 lei și nu cea indicată în acțiune, fapt confirmat prin ordinele de plată pe care prima instanța le-a respins.

A susținut că pretențiile privind încasarea dobînzii de întârziere în achitarea serviciilor prestate sunt neîntemeiate, deoarece nu a fost somat referitor la achitarea datoriei și respectiv debitorul nu poate fi considerat în întârziere ca urmare a somației.

La fel, susține că contractul nr. 311 de achiziționare a serviciilor de curățenie, igienizare și dezinfectare din 31 iulie 2012 nu prevede careva penalități pentru IMPS „Institutul de Medicină Urgentă” în cazul întârzierii achitării serviciilor prestate. Deci, obligația ce reiese din contractul menționat nu este purtătoare de dobîndă.

Recurentul consideră exagerată și suma cheltuielilor de asistență juridică, dispuse spre încasare în mărime de 10000 lei.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale. Conform ștampilei aplicate pe plicul de corespondență se atestă că acesta a parvenit către oficiul poștal la data de 25 iulie 2017. Prin urmare, recursul declarat la data de 08 septembrie 2017 este depus în termen.

Examinînd temeiurile recursului declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru